

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

9. Dies Febrvarii. Mors universis gaudiis finem imponit, ita ut cùm esse desierint, nec fuisse putentur. Laurentius Iustin. Tract. lig. vit.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

offundentur oculi, corporis se compages contrahet, & ultimam calamitatem testata, uno flatu reddet spiritum, & eo ipso mors animam sejunget à corpore: vita discedet, homo desinet, & omnis cum eo splendor evanescet. Sed inter hæc omnia maxime formidabilia nihil est formidabilius in morte, quam timor mortis, illic ubi mors erit sine morte. O mortalis, dum hæc tibi morituro eventura consideras, necdum peccare formidas? Cùm igitur omnis vitæ nostræ error oriatur ex oblivione finis, in quem illa præcipitat, revocemus illam jugiter in mentem, in oculos, in continuam ejus meditationem. Hujus oblivio multorum est perditio: ut bene D. Gregorius

(a) *Vitam carnis quasi permanentem diligunt, quæ quanta sit vitæ sequentis eternitas non attendunt: cumque soliditatem perennitatis non considerant, exilium patriam, tenebras lumen, cursum stationem putant; qui majora nesciunt, judicare de minimis nequaquam possunt.* Spernas vitam præsentem, ut non metuas mortem imminentem. Desipis, si illam censeas dignam amore, sapias, si judices plenam dolore. Suffragatur mihi Poëta:

Fallitur insipiens vitæ præsentis amore.

Sed sapiens novit, quantum sit plena dolore.

9. DIES FEBRVARII.

Mors universis gaudiis finem imponit, ita ut cùm esse desierint, nec fuisse putentur. *Laurentius Instin. Tract. lig. vii.*

(a) *Greg. l. 8. mor. c. 8,*

Februar.

Tessera.

107

Mors hominis, I.
est mors omniū
quæ afficiunt
hominem.

V Idimus hominem mo-
rientem, modò specte-
mus mortuum; ut hoc
spectaculo discamus vi-

vere Deo, dediscamus vivere mundo. Statim à mor-
te jacebit corpus exanime, sine motu, sine sensu, sine
voce, sine forma, tetrum cadaver, amicis ipsis horri-
bile, molestum, ac grave, involvetur veteri linteo,
effertur cum lachrymis, abjicietur in fossam, verte-
tur in putredinem, & absumptâ sanie, in ossa desinet
arida. Sic marcescit corporis forma, sic carnis decor;
Et quid postea? Ero, ac si non fuisssem. Hæc confir-
mat citata tessera. Arborum quidem in pomariis ex
varietate fructuum cognoscitur diversitas, nimirum
ex glandibus ilex, palma ex dactylis, ex frondibus pla-
tanus, vites ex racemis: sed postquam arefactâ radi-
ce, cæso trunco, collectis fructibus, delapsis foliis in
ignem conjiciuntur, & in cinerem dilabuntur, quis
ex cineribus, arborum distinguet inter se discrimina?
Ita quamdiu hic vivitur, omnes arborum instar vi-
remus: cognoscuntur verò alii ex radicibus suorum
Majorum, alii ex foliis verborum, hi ex ramis gratiæ,
illi ex fructibus divitiarum; horum ex cortice defor-
mitas, illorum ex floribus pulchritudo; horum
tanquam anorum humilitas, illorum ut gigantum
proceritas, aliorum ut senum ariditas, aliorum ut
Juvenum viriditas, horum tanquam divitum fœcun-
ditas, illorum tanquam pauperum sterilitas depre-
henditur. Tandem in uno omnes sumus similes,
quod omnes, nullo excepto, ad tumulum tendamus.

II. Jam quæro, quando mors omnes istos in exi-
tu vitæ commiscuerit, ecquod erit inter pulchros, de-
formes

formesque in tumulo angusto discrimen? Nullum penitus: aut si quod esse videbitur, in monumento- rum, quod vani homines excogitaverunt, diversitate consistet. Ne cimmeritò tales dixeris vanos. Nihil enim vanius, quàm quod non contenti homines, vanos in vita esse, vanitatis suæ memoriam conantur sumptuosis tumultis propagare. Sit licet cedrus alta & pulchra, nihilo propterea candidior est ejus carbo, & licet ilex humilis, deformisque sit, nihilo propterea nigrior est ejus cinis. Sic idem prorsus ex colore, odore, specie sepulchralis pulvis Cræsi, & Cædri, Senatoris, & futoris, Monarchæ & agricolæ. Hic finis est nostræ comædiæ. Quàm ut rectè peregas, & cum cælituum plausu, illud expende. Si orbem Deus impleffet hominibus mortis penitus ignorantibus, ac de tot millibus unum tantùm vidissent validissimam jaçtatum febris æstuantem, prostratum, delirantem, pallidum, animam agentem inter dolores singultus; mox verò frigidum, visu, olfactuque turpem, & suo in tabo, pure, ac sanie, prognatisque se vermibus natantem: quantus illos timor, nemini excepto, eorundem percelleret malorum?

III. Nunc autem si à Deo monerentur, nihil metuere, unum tantum fore deinceps iis obnoxium; nihil nisi unum moriturum, nisi unum tantum nomine designaret, jam fors miseri unius formidanda, si perterrefacit, ac potius syderat universorum quid universorum eadem illa fors, tam cerra, quam certus est Deus, te, me, unumquemque non affici non arrigit, non pungit acriter, sollicitatque ad illam tempestivis antevertendam præsidii? Quid si hunc ipsum morti addictum Deus palàm cunctis aperiret

Februar.

Tessera.

102

ilque nihilo diligentiore, quàm nos inertes, pigriq;
facimus, gereret animi sui curam, quot, & quantis
pateret omnium hominum exprobrationibus, indi-
gnantium, & stimulantium immanem vecordiam?
Non vides infelix, intentum tuo jugulo mortis te-
lum? non sepulchrum, & vermes in tui cadaveris
deforme epulum accinctos? non ignes perpetuos,
tribunal, testes, rationes maximè dubias, summèque
perplexas? Et rides? ædificas? rem quæris? ambis?
alia omnia moliris? Nostrum est hæc & similia tra-
ctare, quos fecit Deus vitæ hujus securos, tu quem
morti addixit, quid hic circumspicis? Quæ te à vitæ
alterius, & æternæ solitudine, cæca insania avertit?
Hæc verò quisque sibi occentet, inclamet, & incul-
cet, is enim ille est unusquisque nostrum, quem cer-
tæ morti Divina Justitia destinavit. Et nescis, quan-
dò, ubi, quomodò morieris. Esto ergò sollicitus, pro-
vidus, & semper suspensus ad nocturni furis, ad
ignotæ horæ, ad magnæ diei appulsam præcipitem.
Imprime menti illud Poëma:

*Cerne quid es, quid eris, sic mox pius efficieris,
Vile cadaver eris: Hoc ergò frequens mediteris.*

10. DIES FEBRUARII.

Magna est jam pœna peccati, metum fu-
turi perdidisse judicii. *Euseb. Gallic.*
Hom. de bono latr.

A morte I.
sequitur
Judicium.

Sicuti post punctum sequitur li-
nea, sic post punctum ultimum
temporis, sequitur interminata
linea